

RAAD VAN DISCIPLINE

Beslissing in de zaak onder nummer van: 22-825/DH/DH/D

Beslissing van de Raad van Discipline in het ressort Den Haag van 2 november 2022 in de zaak 22-825/DH/DH/D naar aanleiding van het verzoek op grond van artikel 60ab Advocatenwet van:

de deken van de Orde van Advocaten in het arrondissement Den Haag
ambtshalve
over:

verweerster

1 VERLOOP VAN DE PROCEDURE

1.1 Op 19 oktober 2022 heeft de deken van de Orde van Advocaten in het arrondissement Den Haag (hierna: de deken) een verzoek ingediend op grond van artikel 60ab Advocatenwet (Aw) tegen verweerster. Gelijktijdig heeft de deken een dekenbezwaar ingediend.

1.2 Het verzoek op grond van artikel 60ab Aw is behandeld op de zitting van de raad van 24 oktober 2022. Daarbij waren de deken, vergezeld van de stafjurist mr. Ten Hoopen, en verweerster aanwezig.

1.3 De raad heeft kennisgenomen van het in 1.1 genoemde verzoek en de daarbij gevoegde bijlagen 1 tot en met 22. De raad heeft verder kennis genomen van de e-mails van 21 en 23 oktober 2022, met bijlagen, van verweerster.

2 FEITEN

2.1 Voor de beoordeling van het verzoek gaat de raad, gelet op het dossier en de op de zitting afgelegde verklaringen, uit van de volgende feiten.

2.2 Op 3 januari 2018 heeft de deken tegen verweerster een verzoek op grond van artikel 60b Aw (18-001/DH/DH) en een dekenbezwaar (18-005/DH/DH) ingediend. Aan beide zaken lagen zorgen van de deken over de financiële praktijkvoering van verweerster ten grondslag en, in het bijzonder, haar weigering om daarover informatie te verstrekken aan de deken. Het verzoek op grond van 60b Aw heeft de deken ingetrokken. De raad heeft op 5 maart 2018 beslist op het dekenbezwaar en aan verweerster een voorwaardelijke schorsing voor de duur van vier weken opgelegd. De raad heeft daarover het volgende overwogen:

“Verweerster heeft verzuimd de deken adequaat te informeren over de zorgwekkende financiële situatie van haar kantoor en over de mogelijke risico’s en oplossingen. Verweerster heeft daarmee het belang van de kentoezicht miskend. De houding van verweerster doet vrezen dat zij de ernst van de situatie onvoldoende inziet. De raad is alles overwegend van oordeel dat de maatregel van voorwaardelijke schorsing voor de duur van vier weken op zijn plaats is.”

2.3 Op 25 maart 2019 heeft de deken een verzoek op grond van artikel 60ab Aw (19-201/DH/DH) en een dekenbezwaar (19-202/DH/DH/D) tegen verweerster ingediend.

2.4 Bij beslissing van 1 juli 2019 heeft de raad het verzoek op grond van artikel 60ab (19-201/DH/DH) afgewezen. Tussen indiening en afwijzing van het verzoek is de zaak

bij twee gelegenheden mondeling behandeld door de raad en zijn onderhandelingen gevoerd tussen de deken en verweerster. Daarbij is door de deken toegezegd dat het verzoek zou worden ingetrokken als verweerster aan bepaalde voorwaarden zou voldoen. Volgens de raad had verweerster aan deze voorwaarden voldaan, waardoor volgens de raad geen grond meer bestond voor toewijzing van het verzoek. Niettemin heeft de raad het volgende overwogen:

“Hoewel de raad geen (andere) voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 60ab Aw kan opleggen aangezien de deken daarom niet heeft verzocht, legt de raad aan deze beslissing wel uitdrukkelijk het uitgangspunt ten grondslag dat verweerster verzoeker alsnog (met stukken onderbouwd) informeert over de inhoud van de door haar met haar nieuwe werkgeefster gemaakte bonusafspraken, dat zij de door haar met de Belastingdienst getroffen betalingsregeling stipt nakomt en dat zij verzoeker daarvan ook maandelijks bewijs aanlevert. Aldus kan verzoeker vinger aan de pols houden en zo nodig een nieuw verzoek ex artikel 60ab Aw indienen. De informatieverstrekking van verweerster aan verzoeker en de stipte nakoming door verweerster van de door haar met de Belastingdienst getroffen betalingsregeling kunnen worden meegewogen bij de beoordeling van de dekenklacht. De behandeling daarvan zal in beginsel op 30 september a.s. plaatsvinden.”

2.5 Op 1 juli 2019 is verweerster, na het faillissement van haar eigen kantoor, in dienst getreden bij V Advocaten.

2.6 Bij beslissing van 18 november 2019 heeft de raad het dekenbezwaar (19-202/DH/DH/D) gegrond verklaard en aan verweerster een voorwaardelijke schorsing voor de duur van vier weken opgelegd. Als bijzondere voorwaarde is aan verweerster de verplichting opgelegd om de deken maandelijks, uiterlijk op de laatste dag van de maand, schriftelijk te informeren over haar praktijkvoering, haar inkomsten, de stand van zaken met betrekking tot haar vennootschappen, alsmede de hoogte en de aflossing van haar schulden aan onder meer de Belastingdienst. De raad heeft over de maatregel het volgende overwogen:

“Verweerster heeft, nadat zij onder meer vanwege het laten ontstaan van een zeer aanzienlijke belastingschuld tuchtrechtelijk was veroordeeld, geen althans geen adequate maatregelen genomen om te voorkomen dat haar belastingschuld verder opliep. Sterker nog, deze was na haar tuchtrechtelijke veroordeling ten tijde van de indiening van onderhavig bezwaar zelfs verdubbeld. Dit rekent de raad haar zwaar aan. Temeer omdat een gedeelte van deze belastingschuld loonbelasting betreft waarvoor de ex-medewerkers van verweerster ook zelf kunnen worden aangesproken. In de beslissing van 5 maart 2018 hebben de houding van verweerster in het algemeen en het feit dat zij stelselmatig verzuimde de deken adequaat te informeren, een zwaarwegende rol gespeeld. Dat is ook thans weer het geval. In de voor verweerster gunstige beslissing op het schorsingsverzoek heeft de raad uitdrukkelijk opgenomen wat hij van verweerster verwachtte in haar relatie tot de deken en welke (informatie)verplichtingen er op verweerster rustten: verweerster diende de deken (alsnog en met stukken onderbouwd) te informeren over de inhoud van de door haar met haar nieuwe werkgeefster gemaakte bonusafspraken, de door haar met de Belastingdienst getroffen betalingsregeling stipt na te komen en de deken daarvan ook maandelijks bewijs aan te leveren. Zij heeft zich daar niets aan gelegen laten liggen. Deze houding doet de raad ook vrezen dat verweerster de ernst van de situatie nog altijd niet inziet. Alles overziend is de raad dan ook van oordeel dat wederom de maatregel van voorwaardelijke schorsing voor de duur van vier weken op zijn plaats is. Daaraan wordt de in het dictum opgenomen bijzondere voorwaarde gekoppeld. Met de nieuwe voorwaardelijke schorsing beoogt de raad enerzijds de

ernst van de zaak te onderstrepen en anderzijds een stok achter de deur te creëren. Daarbij heeft de raad mede in aanmerking genomen dat de eerder opgelegde voorwaardelijke schorsing van vier weken vanwege de (gedeeltelijke) gegrondverklaring van onderhavig dekenbezwaar ambtshalve ten uitvoer zal worden gelegd krachtens een separate beslissing van heden.”

2.7 Bij beslissing van 18 november 2019 heeft de raad de tenuitvoerlegging gelast van de voorwaardelijke schorsing die aan verweerster in zaak 18-005/DH/DH is opgelegd.

2.8 Bij e-mail van 28 april 2020 aan de deken heeft verweerster laten weten dat zij wenst te bespreken hoe en wanneer zij zich weer als zelfstandig advocaat kan inschrijven. De redenen voor haar wens zijn, zakelijk weergegeven, dat zij er niet zeker van is dat haar dienstverband voor bepaalde tijd zal worden verlengd, dat haar werkgever heeft laten weten niet blij te zijn met verweerster en dat zij als zelfstandige minder kosten heeft en dus meer overhoudt om haar schulden af te betalen.

2.9 Bij brief van 5 juni 2020 heeft de deken, na overleg met de Raad van de Orde, gereageerd. De deken heeft onder meer het volgende geschreven:

“(…) Ik ga niet akkoord met uw verzoek om per 1 juli a.s. weer als zelfstandig advocaat werkzaam te zijn. Gelet op de voorgeschiedenis en de zeer hoge fiscale schuld die u op dit moment nog altijd heeft, acht ik dit niet verantwoord.

U heeft er in de achterliggende periode dat u zelfstandig advocaat was naar mijn oordeel blijk van gegeven dat u niet in staat was om advocaat-ondernemer te zijn. Ik heb tijdens de zitting van 8 april 2019 ter zake van mijn verzoek ex artikel 60ab Advocatenwet de voorwaarden geformuleerd die naar mijn oordeel (minimaal) zouden moeten zijn vervuld voor de voortzetting van uw beroep als advocaat. Een van de voorwaarden was dat u uitsluitend nog als advocaat-werknemer het beroep van advocaat zou mogen uitoefenen. De Raad van Discipline heeft de door mij gestelde voorwaarden gerechtvaardigd geacht en uiteindelijk bij uitspraak van 1 juli 2019 toegestaan dat u uw beroep als advocaat kon blijven uitoefenen omdat u de door mij genoemde voorwaarden inmiddels had vervuld.

Deze voorwaarden gelden een jaar na dato nog steeds onverkort. Er bestaat naar mijn oordeel geen reden om hier thans op terug te komen. De voorwaarde dat u alleen als advocaat-werknemer uw beroep als advocaat mag uitoefenen blijft staan. Mij is in de tussentijd niet aannemelijk geworden dat u als zelfstandig advocaat niet zou terugvallen in uw vroegere gedrag. De fiscale schuld is onverkort en in vrijwel dezelfde omvang als een jaar geleden aanwezig. Er is het afgelopen jaar geen sprake geweest van een substantiële c.q. noemenswaardige aflossing. Zelfs de afgesproken aflossingen zijn slechts zeer gedeeltelijk gerealiseerd. Wanneer u thans weer zelfstandig advocaat zou worden, zou u beginnen met de last van een zeer grote schuld. Ik acht dit, mede gezien uw voorgeschiedenis, voor een goede praktijkvoering en jegens uw huidige en toekomstige cliënten niet verantwoord.

Ik ben in ieder geval niet bereid met u in gesprek te gaan voordat u een substantieel deel van uw huidige nog bestaande fiscale én andere schulden heeft afgelost en u mij dan tegelijk een integraal en reëel plan van aanpak presenteert voor uw toekomstige praktijkvoering als zelfstandig advocaat, zowel in financiële als in verdere zin.

Zolang dit niet het geval is, zal ik erop toezien dat u alleen als advocaat-werknemer uw praktijk uitoefent.

Wanneer en zodra u zich niettegenstaande het voorgaande per 1 juli a.s. of op een later tijdstip als zelfstandig advocaat vestigt, zal ik per omgaande overgaan tot het indienen van een dekenbezwaar bij de Raad van Discipline.”

2.10 In dossier 21-427/DH/DH heeft de raad bij beslissing van 20 september 2021

aan verweerster een berisping opgelegd. Het dossier betreft de ambtshalve voortzetting van een door een cliënt van verweerster ingediende en vervolgens ingetrokken klacht.

2.11 Bij beslissing van 7 maart 2022 in zaak 21-890/DH/DH/TUL heeft de raad tenuitvoerlegging gelast van de in dossier 19-202/DH/DH/D opgelegde voorwaardelijke schorsing. Uit de beslissing blijkt dat verweerster, naast het overtreden van de algemene voorwaarde, ook de bijzondere voorwaarde heeft overtreden. De raad heeft in verband met de beslissing tot ten uitvoerleggen verder het volgende overwogen:

“5.9 Volgens de deken zijn er nog altijd redenen tot zorg over de praktijkvoering van verweerster; er loopt een conflict met de Raad voor Rechtsbijstand en van de curator heeft de deken vernomen dat verweerster de met hem gesloten vaststellingsovereenkomst niet naleeft. Verweerster heeft medegedeeld dat zij inderdaad niet altijd aan de in de vaststellingsovereenkomst opgenomen maandelijkse betaalplicht heeft voldaan, omdat zij het geld niet had. Daarnaast kreeg zij, naar aanleiding van een 100%-controle, problemen met de Raad voor Rechtsbijstand en de Raad voor Rechtsbijstand stelde daarna een vordering op haar te hebben. Inmiddels heeft de curator, op aandringen van verweerster, een gesprek met de Raad voor Rechtsbijstand gevoerd over opgeschorte betalingen. Dit conflict wordt, volgens verweerster, dus opgelost. Ook heeft verweerster de curator een voorstel gedaan tot betaling van een bedrag ineens in plaats van een maandelijkse aflossing, welk voorstel de curator in beraad heeft genomen. Verweerster heeft verder naar voren gebracht dat zij veel problemen heeft op te lossen en de belangen van haar cliënten boven het belang van een goede afwikkeling van haar eigen dossier heeft gesteld.

5.10 De raad concludeert dat verweerster de problemen in haar praktijkvoering, die in het verleden ontstaan zijn, nog niet achter zich heeft gelaten. Gelet op de aard en omvang van de problemen is dat niet vreemd. Wat de raad echter wel zorgen baart is dat verweerster de beslissing van de raad van 18 november 2019 niet serieus lijkt te hebben genomen. Die beslissing, waarbij een voorwaardelijke schorsing werd opgelegd, vormde een meer dan forse waarschuwing. De beslissing gaf bovendien, in de vorm van de bijzondere voorwaarde, ruimte om de problemen in samenspraak met de deken het hoofd te bieden. In plaats van de bijzondere voorwaarde correct na te leven en (ook) te zien als een kapstok voor steun, overleg en toetsing, lijkt verweerster deze slechts te hebben gezien als een lastige verplichting. Uit de wijze waarop verweerster met de bijzondere voorwaarde is omgegaan blijkt naar het oordeel van de raad opnieuw dat verweerster voortgaat met het op eigen houtje en naar eigen inzicht zoeken van oplossingen voor problemen in haar praktijkvoering en dat zij de ernst van de situatie en de noodzaak van toezicht door de deken niet inziet. De raad deelt dan ook de zorgen die de deken ter zitting heeft uitgesproken.”

2.12 Op 6 oktober 2022 heeft mr. V, werkgever van verweerster, de deken telefonisch laten weten dat verweerster haar arbeidsovereenkomst bij e-mail van 30 september 2022 heeft opgezegd met ingang van 1 oktober 2022.

3 VERZOEK

3.1 De deken stelt dat het handelen van verweerster de door artikel 46 Advocatenwet te beschermen belangen schaadt, althans dreigt te schaden, zodat een onmiddellijke schorsing in de uitoefening van de praktijk gevegd wordt.

3.2 De deken heeft aan het verzoek ten grondslag gelegd dat, zakelijk weergegeven, verweerster ogenschijnlijk als donderslag bij heldere hemel haar dienstverband heeft opgezegd om haar eigen kantoor te starten. Verweerster heeft over haar plannen geen overleg gevoerd met de deken,. Verweerster heeft ook met

mr. V geen overleg gevoerd over de beëindiging van haar dienstverband. Verweerster had dit wel moeten doen, gelet op haar voorgeschiedenis en op de omstandigheid dat haar financiële problemen nog niet opgelost zijn. De deken heeft verder gesteld dat er signalen zijn van de rechtbank over de manier waarop verweerster zich tegenover rechters gedraagt en over het aantal zaken dat verweerster in een familierechtelijke kwestie (onnodig) aanhangig heeft gemaakt. Verder bestaan bij de deken en mr. V zorgen over de (mentale) gezondheid van verweerster.

3.3 De stellingen die de deken aan het verzoek ten grondslag heeft gelegd worden hierna, voor zover van belang, verder besproken.

4 VERWEER

4.1 Verweerster heeft tegen het schorsingsverzoek verweer gevoerd.

4.2 Over haar schulden heeft verweerster aangevoerd dat deze, zakelijk weergegeven, beheersbaar zijn. Volgens verweerster is haar schuld aan de curator afgelost en het faillissement is opgeheven. Met de Belastingdienst heeft zij betaalafspraken, maar zij moet op deze schuld nog ruim twee jaar en circa € 25.000,- aflossen. In verband met de schuld aan Arenda heeft verweerster ook betaalafspraken. De schuld bedraagt nog circa 16.000,- en zij betaalt af in maandelijkse termijnen van € 150,- De schuld aan ING bedraagt ruim € 69.000,-. Hierover bestaan nog geen betaalafspraken. Volgens verweerster is zij in overleg met ING over een maandelijkse aflossing van € 200,-. Mogelijk is ING ook bereid om als onderdeel van een betalingsregeling een deel van de schuld kwijt te schelden. Verweerster heeft tot slot aangevoerd dat haar ouders financieel bijspringen.

4.3 Het verweer zal voor het overige hierna, en voor zover van belang, worden besproken.

5 BEOORDELING

5.1 De raad kan een advocaat op grond van artikel 60ab Aw met onmiddellijke ingang schorsen in de uitoefening van de praktijk, indien jegens die advocaat een ernstig vermoeden is gerezen van een handelen of nalaten waardoor enig in artikel 46 Aw beschermd belang is geschaad of dreigt te worden geschaad. Tot deze belangen behoren onder meer de zorg die een advocaat behoort te betrachten jegens zijn cliënten en de noodzaak dat een advocaat betamelijk en zorgvuldig handelt. Er moet kortom voor toewijzing van een verzoek op grond van artikel 60ab Aw een acuut gevaar zijn voor de praktijkvoering van de advocaat en daarmee voor de belangen van de cliënten.

5.2 Dit acute gevaar is naar het oordeel van de raad aanwezig, omdat verweerster ogenschijnlijk van de ene op de andere dag, zonder overleg met de deken, zonder plan van aanpak en ondanks haar uiterst kwetsbare (financiële) situatie een eigen praktijk is gestart. De raad zal het schorsingsverzoek dan ook toewijzen. Ter toelichting dient het volgende.

5.3 Verweerster is herhaaldelijk gewaarschuwd. Ze wist op grond van de hiervoor onder de feiten weergegeven beslissingen dat het impulsief en op eigen houtje starten van een eigen kantoor niet geaccepteerd zou worden door de deken en de tuchtrechter. Ondanks alle eerdere en serieuze waarschuwingen, waaronder zelfs ten uitvoer gelegde schorsingen, heeft verweerster niet voldaan aan het voorgeschreven overleg met de deken. Dit doet de raad vrezen dat verweerster ook in de toekomst geen overleg zal voeren met de deken en geen inzicht zal geven in haar financiën en praktijkvoering.

5.4 Verweerster wist, althans kon weten, dat de deken ook in verband met haar financiën niet zomaar zou instemmen met een eigen praktijk. De brief van de deken van 5 juni 2020 liet daarover geen misverstand bestaan. Weliswaar is een deel van de

schulden van verweerster afgelost of beheersbaar, er is ook nog een forse schuld waarover geen betalingsafspraken bestaan. Ook als de bestaande betalingsregelingen ongewijzigd blijven voortbestaan en verweerster met ING een regeling treft, is zij nog jaren aan het afbetalen. Verweerster is dus nog lang niet schuldenvrij. Juist de schulden en het daarmee verband houdende risico voor de praktijk van verweerster, waren voor de deken in 2020 grond om niet in te stemmen met de wens van verweerster om weer een eigen praktijk te starten. In deze zaak blijkt dat verweerster heeft aangenomen dat de deken enkel op grond van het verloop van tijd anders over haar situatie zou oordelen. Die aanname is onbegrijpelijk en ongefundeerd en getuigt naar het oordeel van de raad van weinig realiteitszin en van een onaanvaardbare mate van onverschilligheid ten aanzien van dekenaal toezicht.

5.5 Verweerster wist immers dat de deken niet zou instemmen met een eigen praktijk, als zij geen doordacht plan van aanpak zou presenteren. Dit heeft de deken laten weten in zijn brief van 5 juni 2020. Het plan van aanpak of bedrijfsplan had verweerster vanzelfsprekend moeten opstellen, presenteren en bespreken, voordat zij haar positie van advocaat in loondienst zou kunnen verruilen voor een eigen praktijk. Dat verweerster dat niet heeft gedaan acht de raad in het licht van de eerdere beslissingen van de raad onbegrijpelijk. Ook hier openbaart zich de onverschilligheid van verweerster ten aanzien van dekenaal toezicht, maar ook een gebrek aan inzicht in wat nodig is om een zelfstandige advocatenpraktijk te voeren.

5.6 Dat verweerster binnen de kaders van deze procedure alsnog een begin van een plan van aanpak voor haar praktijkvoering heeft gepresenteerd, brengt de raad niet tot een ander oordeel. Het plan overtuigt niet; het is too little en too late.

5.7 Too late, omdat verweerster is begonnen met het opzeggen van haar baan, het aangaan van nieuwe financiële verplichtingen door het sluiten van een huurovereenkomst en het zonder overleg met haar werkgever wijzigen van haar rekeningnummer bij de Raad voor Rechtsbijstand. Pas naar aanleiding van het onderhavige verzoek van de deken is zij haar plannen op een rij en op papier gaan zetten.

5.8 Too little, omdat verweerster voorafgaand aan het starten van haar eigen praktijk zelfs niet heeft voorzien in haar waarneming. Voor iedere advocaat die zijn eigen praktijk start moet het organiseren van waarneming prioriteit zijn. Voor verweerster geldt dat nog sterker. Enerzijds weet ze dat haar een schorsingsverzoek boven het hoofd hangt en anderzijds is een faillissement in haar situatie een reëel risico. Verweerster heeft verder de bijzondere afspraken die zij had met mr. V heeft niet afgewikkeld. Hierdoor heeft zij een nieuw conflict met mogelijk financiële consequenties in het leven geroepen, nog voordat zij goed en wel met haar eigen praktijk van start is gegaan. Verweerster verwacht dat zij op korte termijn een omzet van € 17.000,- netto per maand zal realiseren. Hoeveel uren zij hiervoor moet werken en tegen welk uurtarief blijkt niet. Hoe deze verwachte omzet zich verhoudt tot enerzijds het voornemen van verweerster om haar praktijk te voeren zonder secretariële ondersteuning en anderzijds tot de omstandigheid dat verweerster als alleenstaande moeder verantwoordelijk is voor twee jonge kinderen blijkt ook niet. Ter onderbouwing van de omzetprognose heeft verweerster gesteld dat zij in oktober ruim € 20.000,- heeft omgezet. Deze omzet is echter voor een deel bepaald door voorschotten oftewel inkomsten waarvoor nog gewerkt moet worden. De raad kan aldus niet vaststellen of de begroting van verweerster realistisch is. De stelling van verweerster dat zij het met haar eigen praktijk zal redden leunt verder zwaar op de stelling dat haar ouders haar zakelijk en bovenal financieel ondersteunen. Verweerster heeft echter niet laten zien hoeveel haar ouders kunnen en willen bijdragen en hoe

lang zij bereid en in staat zijn dat vol te houden.

5.9 Bij de beslissing om het schorsingsverzoek toe te wijzen weegt de raad zorgen over de gezondheid van verweerster mee. De stelling van de deken dat verweerster kampt met burn out-achtige klachten heeft verweerster weersproken. Daar staat echter tegenover dat verweerster heeft laten weten dat zij voornemens is om bijstand van een psycholoog te zoeken en dat de verwijzing van de huisarts daarvoor klaar ligt. De raad weegt verder mee dat het niet anders kan dan dat verweerster onder hoge druk staat door de combinatie van haar werk, de schulden, de tuchtrechtelijke zware maatregelen, het onvrijwillig werken in loondienst, de belasting van een (zelfgekozen) specialisten opleiding vFAS en haar privé-verantwoordelijkheden.

5.10 Het signaal van de rechtbank laat de raad bij de beslissing buiten beschouwing. Nog daargelaten dat verweerster het signaal heeft weersproken, geldt dat het te summier is om een grote zorg over de kwaliteit van de bijstand van verweerster aan haar cliënten te rechtvaardigen.

5.11 Verweerster heeft nog aangevoerd dat zij het niet prettig had bij mr. V en dat die omstandigheid de wens om een eigen praktijk te starten heeft gevoed. Dit verweer, wat er ook van zij, verontschuldigt verweerster niet. Een onprettige werksfeer en onbevredigende betalingsafspraken ontsloegen verweerster immers niet van haar plicht om de aanloop naar een eigen praktijk zorgvuldig en in overleg met de deken te regelen.

5.12 Dat verweerster zich niet veilig voelt bij de deken en de Haagse Orde van Advocaten verontschuldigt haar evenmin. In tegendeel, het sterkt de raad in de overtuiging dat verweerster ook in de toekomst geen overleg zal zoeken met de deken als daarvoor aanleiding bestaat. De raad hoort het vertrouwensargument in het kader van deze procedure voor het eerst. Als (de nasleep van) een incident uit 2012 werkelijk het vertrouwen van verweerster in de deken en de Haagse Orde heeft geschaad, had zij dit uit de weg moeten ruimen vanaf het moment dat het met haar kantoor bergafwaarts ging en overleg met de deken onvermijdelijk werd. Voor zover het beschadigde vertrouwen persoonlijk was en te maken had met mrs. Martens en De Knijff, geldt, dat zij in respectievelijk 2015 en 2018 als deken zijn afgezwaid. Met de opvolger, mr. Van Rijn, of met de huidige deken had verweerster schoon schip kunnen maken. Deze verantwoordelijkheid heeft zij echter niet genomen, terwijl de gebrekkige communicatie met de deken sinds maart 2018 een terugkerend onderwerp is.

5.13 Verweerster heeft aangevoerd dat zij een persoonlijke coach heeft benaderd. De raad heeft in dit stadium onvoldoende vertrouwen in een coachingtraject. Er moet volgens verweerster en de door haar op de valreep aangezochte coach worden gecoacht op zelfinzicht, behoorlijke manieren van communicatie, zowel in als buiten de rechtszaal, gedragsregels en kernwaarden en het belang daarvan voor een professionele attitude richting cliënten, beroepsgenoten en andere stakeholders in de juridische keten, verwerking van en lering trekken uit teleurstellingen en frustraties en, tot slot, de advocatuurlijke praktijkvoering. Het is dus een forse coachvraag/opdracht. Verweerster heeft op de zitting echter ook laten weten dat zij de begeleiding door de coach (tot een minimum) wil beperken, omdat de bijstand van de coach kostbaar is. Nog voor het traject begonnen is, lijkt het alsof verweerster zich al terug begint te trekken uit de coaching. Daar komt bij dat het verleden laat zien dat verweerster steun en begeleiding tot dusver heeft afgewezen of vermeden.

5.14 De slotsom is dat het zoveelste verzuim van verweerster om de deken in te schakelen in verband met haar praktijkvoering in combinatie met de kwetsbare financiële situatie, een gebrekkig plan van aanpak en zorg over de gezondheid van

verweerster een ernstig vermoeden rechtvaardigen dat verweerster niet in staat zal zijn een eigen praktijk te voeren. Faillissement en schorsing van verweerster op grond van artikel 16 Aw liggen op de loer en de cliënten van verweerster zullen hiervan mogelijk de dupe worden.

5.15 De raad overweegt tot slot dat het stellen van een in artikel 60ab lid 5 van de Advocatenwet bedoelde termijn achterwege kan blijven, gelet op het hiervoor in 1.1 bedoelde dekenbezwaar.

BESLISSING

De raad van discipline:

- schorst verweerster met onmiddellijke op grond van artikel 60ab Advocatenwet met ingang van de tweede werkdag na de uitspraak van deze beslissing.

Aldus beslist door mr. M.P.J.G. Göbbels, voorzitter, mrs. J.G. Colombijn-Broersma en D. G.M. van den Hoogen, leden, bijgestaan door mr. A. Tijs als griffier en uitgesproken in het openbaar op 2 november 2022.